

Shonin a Nova York on rauen les Nacions Unides. A través de l'estàtua, m'agradaria demanar que no hi hagi més Hiroshimes al món". El llavors reverend de l'església budista i president de l'acadèmia d'estudis, començà a traçar un pla per fer-ho possible. Un altre fragment d'una carta del Sr. Hirose a Seki: "L'altre dia hi havia un article del nostre projecte a l'Asahi Shinbun. Una dona devota del Shinshu va expressar que, quan llegí l'article, immediatament va ajuntar les mans en Gassho. El nostre fundador Shinran Shonin es troba en un viatge a la llunyana Amèrica, per predicar i pregar eternament per la pau mundial".

Els treballs de desmantellament de l'estàtua començaren l'abril del 1955 i es celebrà una gran cerimònia abans que deixés Hiroshima a bord del vaixell de càrrega Kochu Maru.

Viatjants d'un sol camí

L'11 de setembre del 1955 l'estàtua es plantava a Nova York. Enguany s'han commemorat els seus 60 anys a la ciutat, així com el 70è aniversari de la fi de la Segona Guerra Mundial. Té algunes ferides de guerra i encara emet una mínima quantitat de radiació, però manté una presència imperible que imposa pau.

En un moment en què el budisme japonès està en crisi i molts temples viuen buits i a punt de clausurar-se a causa de l'èxode rural, la perseverança, la resiliència, l'esperança per la pau mundial i la idea que tots som viatjants d'un mateix camí, continuen tenint símbols com l'escultura del monjo Shonin representat amb sandàlies de palla, un barret i un bastó, que restà dempeus després del desastre d'Hiroshima i fa sis dècades que es troba al bell mig de l'encantador Paris on the Hudson de l'Upper West Side. Perquè l'espiritualitat no necessita parets ni sostres i transcendeix allò que és insuperable. ●

Un mil·lenari i imponent València Bàsquet

El València Bàsquet, l'equip del cap i casal i de l'empresari Juan Roig (Mercadona), complí aquest cap de setmana 1.000 partits en la Lliga ACB. I ho féu en un moment espantós: 25 victòries seguides aquesta temporada. Sense dubte, l'equip de bàsquet més en forma d'Europa.

Reportatge de Xavier Aliaga

Som al pavelló de la Fonteta de Sant Lluís, dimecres de vesprada, amb vora 8.000 espectadors a les graderies. Sona la botzina que indica el final del partit. Hi ha una gran ovació. El marcador registra una còmoda victòria del València Bàsquet sobre el PAOK de Salònica (78-62) en un partit corresponent al Last 32 (segona ronda) de l'Eurocup. Els grecs -lluny de l'equip terrible d'unes altres temporades però amb un potencial encara considerable- no han estat rival per als valencians.

És tracta d'un triomf de qualitat. I alguna cosa més: amb aquesta són ja 25 les victòries consecutives dels valencians, superant els registres d'inici de la temporada dels extraordinaris Golden State Warriors de l'NBA. A tocar de mà, a més, el rècord de 27 victòries seguides establert pel Reial Madrid la temporada passada. En tot cas, València Bàsquet lidera la lliga Endesa amb un partit guanyat més que el FC Barcelona. I transmet unes sensacions immillorables a pesar d'arrossegar algunes baixes. L'equip dirigit per l'experimentat Pedro Martínez (Badalona, 1961) és el planter més en forma d'Europa. Una manera òptima de celebrar el diumenge

següent, contra el CAI Saragossa, els 1.000 partits del club en la principal competició estatal. D'aquí fins al final de temporada poden passar mil coses, però aquest 2016 podria ser el gran any del club apadrinat per l'empresari Juan Roig. El moment de canviar el rol d'equip animador d'una competició dominada per FC Barcelona i Reial Madrid a dominador. En la ment dels aficionats, la històrica temporada 2002-2003, amb Paco Olmos en la banqueta i els pivots Fabricio Oberto i Dejan Tomasevic com a líders en la pista. Aquell curs, l'aleshores Pamesa València guanyà el seu primer títol europeu, la Copa ULEB, i arribà a la final de la lliga ACB contra el Barça. Els catalans guanyaren aquell *play-off* final amb un concloent 3-0. La fidel parròquia valenciana, esperonada per un inici de campanya estratosfèric, somia de capgirar la truita.

El responsable d'alimentar aquestes expectatives -amb fets, mai amb paraules ni discursos grandiloqüents- és Pedro Martínez. El badaloní arribà al club el passat mes de juny, substituïnt a qui ara és el seu ajudant, Carles Duran, i després d'haver aconseguit la salvació de La Bruixa d'Or Manresa. Un entrenador que →

EL VALÈNCIA BÀSQUET LIDERA L'APARTAT D'ASSISTÈNCIES, UN DELS GRANS INDICADORS DEL COMPORTAMENT COL·LECTIU DE L'EQUIP

COL·LECTIU. El pivot del València Bàsquet, John Shurna, agafa un rebut durant l'encontre amb el PAOK de Salònica que li proporciona la victòria consecutiva número 25. En aquest equip, l'aportació de tot el planter està resultant decisiva. Baix, l'artífex del gran moment valencià, el badaloní Pedro Martínez.

→ gairebé mai no ha abandonat l'elit del bàsquet estatal des que va debutar molt jove amb el Ram Joventut, la temporada 1989-90, equip amb el qual va guanyar la Copa Korac aquella mateixa campanya.

Martínez, amb tot, no és un d'aquells tècnics que, de primeres, concite grans passions ni il·lusions esportives. I València Bàsquet afrontava la nova campanya amb baixes sensibles, com ara la de Pau Ribas. La temporada anterior, havia marxat Justin Doellman, també fitxat pel Barça. Les incorporacions de set nou jugadors com Fernando San Emeterio, John Stefansson, Antoione Diot, Justin Hamilton o John Shurna, per acompanyar els Rafa Martínez, Guillem Vives o Sam Van Rossom, configuraven un planter de nou solvent i amb aspiracions. Poca gent en l'entorn del club, però, confiaria segurament en unes prestacions col·lectives de tanta solvència.

València Bàsquet, en aquest inici de temporada, després de la inconfusible flaire de la bona química entre els jugadors, d'unes prestacions òptimes individuals i col·lectives. Hi ha això i un equilibri poc habitual entre defensa i atac que explica el liderat de la Lliga Endesa i les catorze

victòries consecutives. Els valencians són el tercer equip en punts anotats per darrere de Reial Madrid i Baskonia, amb una mitjana de 84,4 per encontre. A més, és el segon equip en punts encaixats amb 71,9 per partit, sols superat pel FC Barcelona. A banda d'això, els valencians encapçalen l'apartat d'assistències (un barem bàsic per avaluar el comportament col·lectiu), amb 19 passades de cistella per partit. I també el de percentatges de tirs de tres punts, amb un sensacional 41,95%. Són quarts en llançaments de dos (55,98%). I són, per acabar-ho d'adobar, el segon equip amb millor valoració global. Els rivals de València Bàsquet, per tant, han de remar molt cada partit. Únicament en l'apartat rebotador –sisens en rebot defensiu i quinzens en ofensius– l'equip de Martínez presenta llacunes.

Però més enllà de l'èpica col·lectiva, la temporada té noms propis. El pivot nord-americà Justin Hamilton és el quart jugador amb millor valoració i el tercer anotador de la lliga. Mentrestant, el veterà escorta Rafa Martínez és el millor tirador de tres en percentatge amb un espectacular 52,46%. Tot i això, el gran actiu actual del València Bàsquet és Guillem Vives,

un dels jugadors amb més projecció del bàsquet estatal. El jove base català fou oportunament fitxat del Joventut, el 2014, abans que Madrid i Barcelona donaren el pas. Vives és el tercer jugador de la lliga en assistències, amb cinc per partit. I és el segon, per darrere de Justin Doellman, en una d'aquelles estadístiques tan exhaustives –i discutibles– importada de l'NBA, la de la ràtio de punts amb ell en pista: aquest apartat diu que, quan juga Vives, el València Bàsquet trau als rivals una mitjana de 12,1 punts.

Un bloc, en tots els sentits

El periodista esportiu Juanma Romero, l'encarregat de seguir el València Bàsquet per al diari *Levante-EMV*, estripa per a EL TEMPS algunes de les claus d'aquest sorprenent rendiment. D'una banda, hi ha el treball previ del director esportiu del club, Chechu Molero, artífex de la incorporació de Vives o d'aconseguir reequilibrar un planter amenaçat pel talonari de Madrid, Barcelona i d'unes altres lligues com la russa. Amb ell, s'aconseguí la incorporació sense cost per al club d'un jugador internacional, Fernando San Emeterio.

Després, és clar, hi ha la tasca del nou entrenador. "El que ha fet Pedro Martínez és aconseguir un bloc en tots els sentits. Hi ha jugadors més importants que altres, però l'equip té la virtualitat que, si no apareix un dels principals, n'apareixerà un altre. Hi ha una gran mobilitat estadística, la qual cosa fa que el rendiment siga bo fins i tot a pesar de les baixes", diu en al·lusió a les lesions d'elements importants com Van Rossom o Stefansson.

Romero coincideix en la solvència estadística de l'equip, però apunta que "l'apartat estadístic que més m'agrada és el de les assistències. Això demostra que a l'equip no hi ha egoisme i que es juga amb solidaritat". Un grup en el qual hi ha "complicitat" entre els jugadors. A això s'ha d'afegir "la confiança que comporta anar guanyant els partits, de ser una picadora per als rivals quan l'equip està bé. És cert també que per als altres equips hi ha l'al·licient de ser els primers a guanyar

el València, però ara mateix està intractable”, apunta Romero, que afegeix una altra virtut “camaleònica” fruit del seu equilibri entre defensa i atac: “El València sap adaptar-se a tot tipus de rivals i de partits, sap jugar quan cal anotar més i quan els partits són més tancats”. Eficiència compatible amb un joc agradable de veure. Bàsquet estètic que, sumat a l’eufòria de les victòries, porta tots els partits 8.000 espectadors de mitjana a la Fonteta. Fins

i tot quan hi ha coincidència horària amb el principal club de futbol de la ciutat.

Tot i això, Martínez “no vol eufòries”. “El tècnic és dels que vol anar partit a partit. Sempre diu que el més important és el treball en els entrenaments, dia a dia, més que les victòries. I quan arriben les derrotes, que arribaran, agafar-les amb naturalitat”, argumenta l’especialista. Una manera de traure pressió als jugadors. I de no alimentar expectati-

ves massa dopades per la il·lusió i les victòries.

Un club amb mecenes

Fet i fet, l’objectiu declarat del club és jugar l’any vinent l’Eurolliga siga com siga. Per economia, per al·licient per a l’afició. Evidentment, si és possible, també es vol ser una alternativa a Barça i Madrid, però “sense obsessionar-se, sabent que hi ha moltes diferències econòmiques”. Fet i fet, el pressupost del València, de 14 milions, és lluny dels 24 i 29 milions respectivament de catalans i madrilenys.

Disponibilitats econòmiques difícils d’igualar fins i tot tenint un mecenes al darrere com Juan Roig, propietari del transatlàntic de la distribució Mercadona (543 milions de beneficis l’any 2014), i el tercer home més ric de l’Estat espanyol, segons la revista *Forbes* (amb un patrimoni de 7.500 milions). Aquest empresari, promotor decidit de la “cultura de l’esforç”, amb un indubtable poder i ascendent sobre la política i els diners valencians, havia aportat al club 125 milions des de l’any 1986 fins al 2013, segons els càlculs que aquell any feia Francisco Raga, conseller delegat de l’entitat. L’any passat, Roig injectava 8 milions més per compensar les pèrdues de la temporada anterior i 11 per finançar la present. Una manera, diuen, de revertir els seus guanys en la societat. En aquest cas amb un club que, a més de sustentar econòmicament, ha contribuït a valencianitzar i normalitzar lingüísticament.

Comptat i debaut, des que l’any 1986 el club, nascut com una secció del València CF, adoptara entitat pròpia, el nom de Juan Roig hi ha estat íntimament associat. Durant 23 anys, fins al 1999, el patrocinador oficial fou Pamesa, l’empresa propietat del seu germà Fernando Roig i participada pel mecenes del bàsquet. Un any abans, Juan Roig havia deixat la presidència del club. I després d’un breu mandat del seu home de confiança, Manuel Llorente, Vicent J. Solà assumia la presidència. Fins i tot hi hagué un canvi de patrocinador, amb la incorporació de Power Electronics. Roig, en tot cas, sempre ha estat la figura referencial del València, l’home a qui, durant les retransmissions dels partits, apunten les càmeres per captar les sensacions de la llotja. Qui posa els diners. Algú amb esperit guanyador que, malgrat la prudència de l’entrenador, de segur que somia amb el títol de lliga. ●